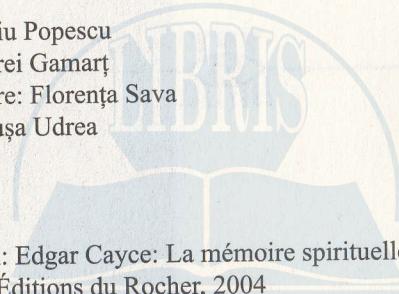

Editor: Claudiu Popescu

Coperta: Andrei Gamară

Tehnoredactare: Florența Sava

Corecțură: Dușa Udrea

Titlul original: Edgar Cayce: La mémoire spirituelle de la matière

Copyright © Éditions du Rocher, 2004

Copyright © 2016 Editura Livingstone pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOECHLIN DE BIZEMONT, DOROTHÉE

Edgar Cayce - memoria spirituală a materiei / Dorothée Koechlin de Bizemont ; trad.: Nicolae Constantinescu. - Pantelimon : Livingstone, 2016

Conține bibliografie

ISBN 978-606-8545-20-2

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

159.961(73) Cayce,E.

929 Cayce,E.

Distribuit de SC Multicart Com

Tel.0733.940.772

www.iuppy.ro

www.editalivingstone.ro

comenzi@edituralivingstone.ro

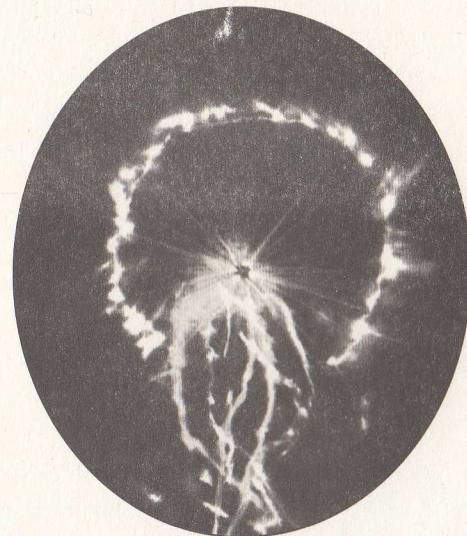
www.facebook.com/editura.livingstone

ISBN 978-606-8545-20-2

Dorothée Koechlin de Bizemont

EDGAR CAYCE: MEMORIA SPIRITUALĂ A MATERIEI

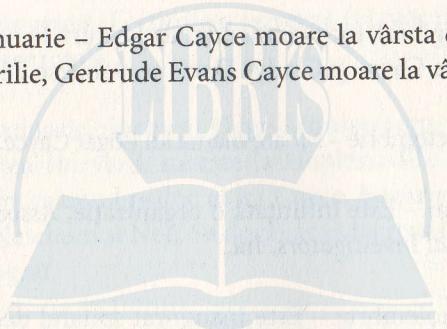
Traducere de Nicolae Constantinescu

LIVINGSTONE

București – 2016

1945 3 ianuarie – Edgar Cayce moare la vîrsta de 67 de ani.
1 aprilie, Gertrude Evans Cayce moare la vîrsta de 65 de ani.

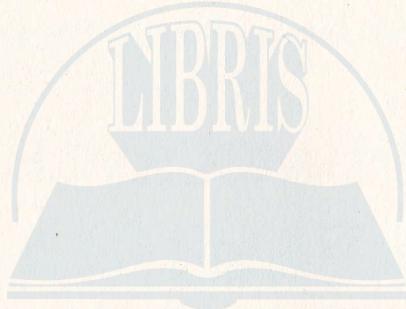
CUPRINS

Călătorie în memorie 7

Prima parte	13
MEMORIA LUCRURILOR	13
I. Materie și inteligență	13
Materia nu mai este cea pe care o credeți	13
Corpuscul-undă	14
Cântarea cuantelor?	16
Realitatea își acoperă fața	19
Fotonul e intelligent	21
Ştiința devine holistică	23
Memoria infailibilă a <i>duhului</i> potasiului	26
Micile găuri pline de spirit	30
Universul este memorie și mișcare	31
II. Viețile anterioare ale Pământului	33
Pietrele au un suflet?	33
Memoria pietrelor	34
Pietrele vorbitoare	36
Castelele bântuite din Dordogne	39
Totul cântă în natură!	42
Arhivele Pământului	44
Memoriile unei tinere zburdalnice: planeta noastră	46
Misterul „gamaheilor“	51
Pietrele care zboară... nu fac mușchi!	53
Jos măștile!	57
Memoria solului	59
III. Memoria apei	62
<i>Similia similibus curantur</i>	62
O poțiune magică pe bază de molecule-fantomă	63
Iraționalul de astăzi este raționalul de mâine	67
<i>Oceano nox</i>	68
IV. Arhivele aerului	71
Aerul: cel mai fidel dintre cei mai fideli mesageri	73
Emisiile fosile	76
Defuncțiilor le place la nebunie electronica!	78
Transcomunicarea instrumentală	79
Acești morți care nu vor să tacă	82
Memoria zgromotelor dispărute	86

Fotografia transcendentală nu datează de azi.....	89
Aerul păstrează amprenta imaginilor și sunetelor dispărute	90
Teoria câmpurilor: obiceurile sunt în aer!	93
Paleoclimatele	96
Schimbările aerului depind de modul nostru de a privi Soarele	98
V. Reminiscențele focului	103
Cerul este o foarte veche fotografie de familie	104
Biluța atomică	106
Big Bang-ul, roman sau realitate?	108
Memoria focului	111
De la văpaia inițială la punctul Omega	113
„Stând noaptea, înainte de culcare...“	119
Ochii focului ne privesc	121
Focul revelator	123
Partea a doua	
AMINTIRILE LUMII VII	127
VI. De la particula la celulă	127
Lungul marș al lumii vii	127
Memoria genetică	132
Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute	137
Celula memorează în mod intelligent instrucțiunile	140
Moleculele noastre își amintesc de copilaria lor?	142
VII. Mentalul regnului vegetal	145
Plantele ne ascultă și ne vorbesc	146
Soldatul uitat în junglă	147
Viața secretă a plantelor	150
Memoria vegetală	153
VIII. Fidelitatea animalelor	157
Sufletul animalelor	157
Programul lor genetic explică de ce pățigoii albaștri știu să-și folosească ciocul ca să deschidă capsulele sticlelor?	160
Forțele vieții	163
Niciun caine nu seamănă cu altul	167
Căteaua care fusese leoaică	168
Fidelitatea, rodul amintirii	170
Amintirea celorlalte planete	171

IX. Amintirea este viitorul	177
Ești copilul memoriei tale	177
Materie și memorie	186
Memorie și materie	191
Forța obișnuinței	195
Subconștient, inconștient	197
Metode nonviolente pentru regăsirea vieților anterioare	203
Amintirea primelor zile ale lumii	205
X. Memoria colectivă	207
Memoria numelui: „Spune-mi cum te numești, ca să-ți spun cine ești“	207
Schimbăm numele ca să ne schimbăm viața	210
Analiza karmică a numelui	211
Memoria familială	212
Necazurile numelor de familie	215
Numele e ceva ce rămâne după ce ai uitat totul	218
„Guvernarea celor mai buni“	221
A servi sau a se servi	223
Psihogenealogia, o formă de terapie	226
Memoria satului	232
Timpul s-a oprit la Saturnia	234
Sufletul satului	237
Fratria și patria	240
Amintirea Vărstei de Aur	242
Memoria popoarelor dispărute	247
Arhetipurile naționale	253
Civilizațiile au memoria scurtă	258
Istoria secolului XXI va fi istoria „psi“	261
Partea a treia	
PODUL COSMOSULUI	265
Arhivele Universului	265
Mai repede decât lumina: eternul prezent	267
Cum să deschidem Cartea Vieții?	269
Memoria este un alt nume al lui Dumnezeu	271
ANEXE	273
Cine a fost Edgar Cayce	273
Cronologie	287

CĂLĂTORIE ÎN MEMORIE

Există cuvinte-aisberg. Vârful lor strălucește la suprafață, încoronând o masă submarină gigantică. Gândirea colectivă a unei epoci își semnalează astfel prezența la orizont prin câteva cuvinte care au o încărcătură emoțională enormă. De exemplu, cuvântul „memorie“. Iată-l plutind în derivă spre latitudinile noastre joase. Prima dată când mi-a fost semnalat, era în perioada copilăriei computerelor. Am auzit atunci povestea unui informatician care își instalase computerul IBM într-un subsol frecventat de o familie de șoareci *New Age*, în mod fățiș infometăți (sunt vremuri grele pentru micii rozători!). Unul dintre ei intrase în computer, luându-l drept dulăprior pentru alimente. (Ce chestii apetisante pot să pună japoinezii în circuitele integrate? Plastic cu gust de gumă de mestecat?) Și, când informaticianul a dorit să pornească aparatul, a fost surprins de un chițăit de durere, urmat de un fum negru: șoarecele murise electrocutat în pântecele monstrului din care ronțăise o parte. Bietul de el, mâncase „memoria“ computerului!

Mai târziu, Denise Desjardins a publicat *Memoria vieților anterioare*¹, carte excelentă, devenită, pe drept cuvânt, una clasică.

Apoi au apărut – ca să citez doar câteva – *Memoria cedrilor*² de Jacqueline Massabki, *Memoria lucrurilor*³ de Jean Prieur, *Memoria Universului*⁴ de Rupert Sheldrake, prima dintre toate aceste cărți despre memorie fiind celebra *Materie și memorie* de Henri Bergson – o lucrare clasică asupra căreia vom reveni.

-
1. Ed. La Table Ronde (n.a.)
 2. Ed. Robert Laffont (n.a.)
 3. Ed. Arista (n.a.)
 4. Ed. du Rocher (n.a.)

S-a iscat o adevărată pasiune pentru „Memoria apei“, teza doctorului Benveniste (despre care voi vorbi mai departe); în sfârșit, în *France-Soir* din 30 aprilie 1992 apărea un articol (urmat de multe altele) despre un subiect dureros, taberele de concentrare, intitulat *Memoria tatuajelor...* De ce această pasiune subită pentru „împrospătarea“ memoriei? Ce motiva avalanșa de emisiuni, de cărti, de ziare, de filme istorice (dintre care unele pornobiblice, care constituie o subcategorie deosebit de apreciată...)? Fără a mai pune la socoteală acele „fiesta“ monstruoase pentru „comemorarea“ unor evenimente pe care mulți la vremea lor ar fi preferat să le uite (precum Revoluția din 1789 și descoperirea Americii). Ce frustrare profundă se ascunde în spatele acestei mode a „memoriei“? Simțim oare lipsa trecutului? Este sigur că renegarea lui aduce mari suferințe, de care nu devenim conștienți imediat.

Indivizii, ca și popoarele, nu suportă să li se fure trecutul – atât individual, cât și colectiv: astfel se explică succesul unor reconstituiri istorice precum satul galic de la „Archéodrome“, lângă Dijon, sau superbele spectacole de sunet și lumină create aproape peste tot în Franță în urmă cu câteva decenii și apoi peste tot în lume. În Statele Unite am vizitat, la sud de Washington, orașul Williamsburg, mai curând un sat, cu câteva case în jurul unui „castel“; acest ansamblu relativ modest din secolul al XVIII-lea a fost restaurat cu pricină și afecțiune. Vizita este agrementată cu parade ale costumerelor de epocă, precum parada unui regiment din timpul lui La Fayette, iar vânzătoarele din prăvălia sunt îmbrăcate stil *Pilgrims Father*, cu fuste lungi și pălării de dantelă. Succesul este enorm, lumea vine de foarte departe să viziteze Williamsburgul: doavadă a nostalgiei acute după un trecut respins, exclus din tristul univers al periferiilor.

Cei care își lasă patrimoniul arhitectural să se ruineze permit să se distrugă memoria propriului trecut. Pe măsură ce acceptăm masiv ceea ce s-a convenit să se numească *American Way of Life* („pâine și jocuri“, o traducere mai adevărată fiind: MacDonald și Disneyland!), oamenii cred cu adevărat că e urgent ca totul să se vândă la solduri. Să-ți betonezi căsuțele din Nogent, să-ți fac să

dispară vechea pădure galică – pentru că nu aduce nici un bănuț –, să-ți urbanizez reședința astă particulară care stă să cadă și să-ți fac din ea un supermarket, și să-ți încă totul într-o junglă de beton¹ pe fond de pubele!

Demolăm astfel sufletul poporului nostru, identitatea noastră culturală. E nevoie să vină chiar americanii, precum *Friends of Les Vieilles Maisons françaises*, ca să ne atragă atenția asupra inestimabilei valori culturale a acestor comori. Pentru că au mers mai departe decât noi în respingerea trecutului, mulți dintre ei au devenit conștienți de alienarea la care ducea o astfel de acțiune. Si sunt deseori mai lucizi decât noi în această privință. Ați văzut *Bagdad Café*? Povestea se derulează într-un decor de barăci improvizate, scânduri prost îmbinate, stâlpi electrici îndoiați, care își lasă firele să atârne în peisaj, într-un *desing hidos* din plastic unsuros în culori agresive... Oamenii se sfârșesc acolo asfixiați de urătenia ambientă. Acest film remarcabil denunță modelul de „urbanism“ american pe care turistii se feresc să-l „vadă“ când petrec o lună de vacanță dincolo de Atlantic.

La Bâle, în Elveția, cu ocazia unei mari sărbători care reunea trei sute de membri din familia mea, unii Koechlin veniseră special din Statele Unite. Vărul meu Bernhardt Koechlin și soția lui americană locuiesc într-un orașel din New Jersey.

— Există acolo lucruri cu care nu mă voi obișnui niciodată, mi-a mărturisit el, cu aer melancolic. De exemplu, nu-mi pot păstra prietenii...

— De ce?

— Pleacă. În America, oamenii se mută la fiecare trei sau patru luni. Eu, care locuiesc de patruzeci de ani în aceeași localitate, am văzut fiecare casă schimbându-și de opt până la zece ori proprietari! Când mă gândesc că, la Bâle, familia mea locuiește de trei sute de ani în aceeași casă... Cum să construiești prietenii pe o astfel de instabilitate geografică?

Da, Elveția, care are cel mai înalt nivel de viață din lume, este – oare întâmplător? – și una dintre țările care se străduiesc cel mai

1. Care se spune *concrete jungle* în țara sa de origine (n.a.).

mult să-și conserve patrimoniul cultural. De exemplu, în cantonul Berna, noile vile trebuie neapărat, conform legii, să respecte tipul de locuință tradițională: acoperișuri mari și superbe în pantă lină, ferestre mici încadrate de frize sculptate din lemn, decor pictat în *rose painting* și flori la toate balcoanele. Rezultat încântător și nespus de placut viețuirii! Elvețienii țin mult la „memoria colectivă”: familiile își întrețin cu grijă arhiva, și blazoanele fiecărui canton, fiecărui oraș sunt afișate foarte sus (vei putea vedea peste tot Ursul de Berna sau Cârja episcopului de Bâle!). Oamenii țin aici la istoria lor. Nu se debarasează de strălucirea de altădată: sunt mândri de ea.

Eu însă, trăind în fiecare zi în vechiul Paris, cu monumentele sale de o frumusețe sublimă, care respiră armonia vibratorie a epocilor dispărute, mă îmbolnăvesc când văd că se folosește beton. Cu siguranță că nu sunt singura care simte astfel: „sindromul marilor ansambluri“ a constituit subiectul unor teze universitare. Și totuși, văd zilnic case vechi splendide lăsate să se ruineze; și, cunțierând pe la țară, vechi sate desfigurate, al căror suflet abandonat strigă după ajutor. Dăm dovadă de o mare prostie renegându-ne trecutul cu o lașitate care se întoarce împotriva noastră. Căci milioanele de turiști vin aici ca să respire esența spirituală a acestor lumi dispărute!

Cunoașterea nu poate să crească decât pe recunoașterea trecutului

O țară care își asasinează memoria și își reneagă istoria se condamnă la a nu mai avea viitor. Viitorul își extrage forță din memoria colectivă. Amnezia duce la paralizie, la neputință și la moartea civilizației. Asasinând trecutul, asasinăm speranța tinerelor generații. Nu putem construi viitorul decât pe bazele memoriei colective, iar viitorul nu poate fi bun decât dacă își amintește de trecut ca de o lecție spirituală. Este util să întorci capul ca să măsori drumul străbătut, ca să-ți evaluezi succesele și greșelile. Pentru Edgar Cayce, nu poate să existe progres uman fără

înțelegerea rotițelor timpului; acesta îți permite să te integrezi în el cu eficacitate. Iată de ce faimoasele „lecturi“ cuprind atât de multe referiri la istorie, iată de ce Cayce descrie civilizațiile dispărute ai căror moștenitori suntem.

Ați citit cartea lui C.S. Lewis, apărută în Anglia în 1942, cu titlul *The Screwtape letters*? E vorba despre o serie de scrisori scrise de diavol nepotului său preferat, pentru „edificarea“ sa, dacă mă pot exprima astfel! Satana îl învață o mie și unu de şiretlicuri ca să-i pervertească pe oameni, ca să-i facă proști și răi: manualul ispitorului perfect! Iată unul dintre cele mai hazlii:

„Dragul meu nepot, scrie diavolul, află că oroarea față de lucrurile vechi este una dintre pasiunile cele mai importante pe care le-am insuflat în inima oamenilor. Rețeta este întotdeauna aceeași: o sursă inepuizabilă de eretii în sânul religiilor, de prostii în arta de a da sfaturi, de infidelitate în căsnicie, de inconstanță în prietenie. Ființele omenești trăiesc în Timp și îi experimentează realitatea prin etape succesive. Iată de ce (...) trebuie să facă experiența schimbării. Dar, pentru că au nevoie de această schimbare, Dushmanul¹ nostru – care este, în fond, un hedonist – le-a înlesnit lucrurile făcându-le placută schimbarea, ca la băut și mâncat. Totuși, nu a vrut să facă din schimbare un scop în sine, după cum nici mâncarea nu trebuie să fie. A compensat la ei înclinația spre schimbare prin înclinația spre continuitate. În această lume pe care a creat-o, a reușit să armonizeze lucrurile contrare, unind schimbarea și continuitatea în ceea ce numim ritm.

Le-a oferit oamenilor anotimpuri, toate diferite și totuși aceleași în fiecare an, astfel încât primăvara este întotdeauna percepută ca nouă, fiind în același timp întotdeauna reîntoarcerea unei teme eterne... Ei bine, aşa cum reușim să exacerbăm la oameni plăcerea de a mâncă, ca să-i împingem la îmbuibare, tot aşa putem acționa și asupra plăcerii de schimbare: o transformăm la om în furia pentru noutate.

E o întreagă artă!... Datorită eforturilor noastre neîncetate, oamenii vor fi răvășiți de o cerere tot mai mare de schimbare, și de

1. Este vorba despre Dumnezeu, întrucât cel care vorbește este diavolul! (n.a.)

schimbare nereglată de ritmurile universale... Acest demers este interesant pentru noi din diferite puncte de vedere: mai întâi, el diminuează plăcerea și sporește dorința (...). Apoi căutarea continuă de nou costă bani, iar această sete de nou duce la furia căștigului sau la ruină, sau la amândouă (...). Cu cât mai violentă va fi această furie după noutate, cu atât mai mult va perverti plăcerile inocente (...). Insuflând oamenilor oroarea față de ceea ce este vechi, am putut – drept exemplu – recent să acționăm asupra lumii artiștilor: impunând asupra lor o presiune constantă, i-am împins să caute noul cu orice preț, și astfel i-am făcut să se rostogolească în prăpăstiile desfrâului, nebuniei, cruzimii și infumurării“.

Pentru că memoria ne permite să ne integrăm în ciclurile tim-pului. *Mind*, spune Cayce, este gândirea creatoare pe care o proiectăm asupra lumii materiale. *Este mentalul, gândirea care construiește*, repetă el în nenumărate lecturi. Gândirea lucrează asupra unui stoc de informații care este memoria. Nu se poate lipsi de ea. Această memorie se extinde de la o vîrstă la alta, ea conține (fără știrea noastră!) amintirea acelor ere geologice trecute, a acelor civilizații uitate, unde am trăit, iubit și suferit. Fiecare individ poartă în el amintirea vietilor lui anterioare, la fel și fiecare civilizație. Pe Pământ este înscrisă memoria trecutului său. Fiecare specie – minerală, vegetală, animală –, fiecare om poartă în moleculele sale amintirea propriei istorii. Cunoașterea este mai întâi recunoașterea acestui trecut indispensabil pentru cine vrea să progreseze. „Cunoaște-te pe tine însuți“, spunea Socrate. Dar astăzi s-a uitat că el includea aici și cunoașterea vietilor anterioare: e de-ajuns să-l citim sau să-l recitim pe Platon ca să ne dăm seama de asta!

Secolul XX, care a fost cel al momentului („consumă și aruncă“), începe să-și întrezărească greșeala. Existența omenirii în secolul al XXI-lea va depinde de atenția acordată lecțiilor trecutului...

Prima parte

Memoria lucrurilor

I. MATERIE ȘI INTELIGENȚĂ

Materia nu mai este cea pe care o credeți...

Ideile noastre despre materie s-au schimbat mult în ultimii cincizeci de ani. La începutul secolului al XIX-lea, savanții, siguri de cunoștințele lor, credeau, plini de orgoliu, că o stăpâneau complet. Universitatea spunea că, dacă tăiem un scaun în patru, apoi una dintre aceste patru bucăți iar în patru, și aşa mai departe, se ajunge în sfârșit la o bucată mică de tot care nu mai poate fi tăiată. Acest lucru mic de tot și rebel este „particula fundamentală“, care a fost botezată „atom“ (de la grecescul *atomos*: „invizibil“). Deci, asta este materia! Savanții, încântați la culme, credeau că au capturat-o în microscopalelor lor. Nu mai aveau ochi decât pentru acest „corpuscul“, această „particulă“ materială, care părea să explice totul. Crezându-se pe un teren solid, aveau doar dispreț față de acei nebuni, acei iluminați, care lucrau asupra fenomenelor „psi“, unde nu se putea pune în evidență această materie „vizibilă“ atât de liniștită.

Ne amintim că era perioada în care marxismul reducea ființa umană la greutatea ei medie: optzeci de kilograme de apă și de săruri minerale. S-a încercat chiar și măsurarea greutății sufletului..., cântăindu-se un muribund cu câteva minute înainte de a muri și, apoi, după câteva minute: diferența era de cincizeci și șase de grame. Prin urmare, sufletul cântărea cincizeci și șase de grame de materie gazoasă. Genial, nu? (Ca să nu mai vorbim despre